

Πάνω στην αγωνιστική του ακμή, που είχε την ατυχία να συμπέσει στο φούντωμα του πολέμου της Ινδοκίνας και πριν ξεσπάσει το εσωτερικό αντιπολεμικό ρεύμα, ο Muhammad Ali, αρνήθηκε να στρατευτεί. Οι επιπτώσεις δεν ήταν ούτε μικρές, ούτε λίγες.

Με το γνωστό του ύφος δήλωσε πως: *«Δεν γνωρίζω τίποτα για το Βιετνάμ και δεν έχω τίποτα να χωρίσω με τους Βιετκόνγκ. Τουλάχιστον, αυτοί δεν με φωνάζουν νέγρο»* και συμπλήρωσε ότι *«Όχι, δεν θα πάω 10.000 μίλια μακριά από το σπίτι μου, για να βοηθήσω να σκοτώσω και να κάψω ένα άλλο φτωχό έθνος απλώς για να συνεχίσω την κυριαρχία των λευκών»*. Ήθελε πολύ θάρρος για να τα πεις και πολύ περισσότερο για να τα ακολουθήσεις αυτά τότε.

Δεκαετίες αργότερα εκείνη η στάση του, σαν κάπως να ταίριαζε σε όσους έβλεπαν μια ακρότητα στις κολοσσιαίες συγκεντρώσεις ενάντια στην ονομασία του ομόρου κράτους που χρόνια ολόκληρα αποκαλούσαμε «Σκόπια», αλλά πολύ περισσότερα χρόνια, από το 1944, ήταν η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας μια από τις έξι συστατικές χώρες, όλες τους με τον ερυθρό αστέρα στη σημαία τους, της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας.

Βεβαίως για κάποιους που μεγάλωσαν δίπλα στον ποταμό Σακουλέβα, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, για εκείνους που άκουγαν το κήρυγμα του Αυγουστίνου Καντιώτη, για

όλους όσοι είχαν διαφορετικές εμπειρίες, τα θέματα ήταν αλλιώς.

Εμείς όμως εδώ κάτω, οι και χαμουτζήδες αποκαλούμενοι, είχαμε άλλες παραστάσεις και ως εκ τούτου άλλες απόψεις, σε μια υπόθεση που ούτως ή άλλως το εθνικιστικό συχνά μπερδεύεται με το συναισθηματικό και αποκτά διαστάσεις ανεξέλεγκτες. Επ' αυτού ας θυμηθούμε και τα δάκρυα του Εθνάρχη, το '92 στα 85 του χρόνια όταν πλέον είχε χάσει την ορμή της νιότης του και των χρόνων της Ε.Ρ.Ε, αλλά και την εκλεπτυσμένη στιλπνότητα της μεταπαρισινής περιόδου του.

Και για να επιστρέψουμε στις δηλώσεις του Μ. Αli, υπήρξαν πάρα πολλοί εδώ στον τόπο μας, που δεν θεωρούσαν τους «Σκοπιανούς», ούτε εχθρούς ούτε φίλους, καθώς δεν είχαν νιώσει απειλή, όπως επίσης δεν επισκέφθηκαν ποτέ τους οδοντίατρούς τους, τις αγορές τους και τους συνοριακούς ναούς του τζόγου τους. Ως γνωστόν, ο σοβαρός εθνικισμός δεν υπόκειται σε εκπτώσεις. Η μετέπειτα συμφωνία των Πρεσπών το υπογράμμισε.

Μολοντούτο, τόσο οι μεν όσο και οι δε, δεν θα κατάφεραν να κρύψουν τη χαρά τους όταν ο Goran Pandef στα 37 του με ελαφρά φαλάκρα και κάποια περιττά κιλά άγγιξε το τόπι με το αριστερό, τόσο όσο χρειαζόταν για να παραβιάσει την εστία της Nationalmannschaft, στο ματσάκι με την Βόρεια Μακεδονία για τα προκριματικά του Μουντιάλ, λίγες ώρες πριν την πρωταπριλιά.

Θα ισοφάριζε προσωρινώς η Γερμανία, με πέναλτι του İlkay Gündoğan ο οποίος έλκει την καταγωγή του από το Balıkesir της Τουρκίας. Ο δε διαιτητής θα αγνοήσει επιδεικτικά χέρι του επίσης τουρκικής καταγωγής Emre Can αλλά δεν θα αρκούσε τούτη η βοήθεια για να γλυτώσει η Γερμανία. Κι' έτσι, η ομάδα της βόρειας Μακεδονίας με ένα πλασέ πάνω στην κίνηση του Elif Elmas στο 86', θα πάρει ένα αδιανόητο διπλό στην αρένα MSV του Duisburg.

Η περήφανη Γερμανία δεν είχε γνωρίσει την εντός έδρας ήττα στις τελευταίες 35 αναμετρήσεις, ενώ σε προκριματικά Μουντιάλ έχασε για τελευταία φορά το Σεπτέμβρη του 2001 από την Αγγλία σε εκείνο το ανεπανάληπτο παιχνίδι του Ολυμπιακού σταδίου του Μονάχου. Τότε που ο εριστικός Oliver Kahn, γνωστός και με το παρανόμι «Τιτάνας», μάζεψε το τόπι πέντε φορές από το πλεκτό του. Hat trick για τον μικρό το δέμας Michael Owen, ένας κεραυνός εκτός περιοχής από τον Steven Gerrard και ένα πλασεδάκι από τον Emil Heskey έγραψαν το 1 - 5. Όλοι τους Reds, της Liverpool.

Είκοσι χρόνια αργότερα, το σκορ δεν είναι τόσο ευρύ, αλλά η ανατροπή είναι μεγαλύτερη. Για όσους έχουν λόγους να μην συμπαθούν τη Γερμανία, και οι λόγοι ειδικά εδώ, σε μας στους γείτονες των «Σκοπιανών» δεν είναι λίγοι ούτε περασμένοι, ήταν μια ευχάριστη εξέλιξη. Για μια ακόμα φορά η περίφημη ρήση του Ίβιτσα Όσιμ: *«Η μπάλα είναι πόρνη»*, κρίθηκε ακριβής και από την πλευρά μας χαρμόσυνη.